

нина и настоялъ прѣдъ училищното настоятелство на горното „Богословско уще“ да се въведе изучването въ него и на *церковно-славянския езикъ*.

Тъй или инакъ, *Даскалъ Андончо, Антонъ* (Αντώνιος τις), *Андоникъ* и *Антонъ Хаджи Кринчу* или *Хаджи Кришчевъ*, родомъ отъ Сливенъ, сж едно и сжщо лице, ражданъ кждѣ 1790 г., синъ на богати родители, както твърди Д-ръ Селимински, сродникъ на волентира Хаджи Александрия. Неговъ сестреникъ е билъ *Димитъръ Александриди*, възпитанникъ на Антонъ въ Цариградъ, а довършилъ въ Атина и елински учителъ въ Търново. Между най-виднитѣ ученици на Антонъ трѣбва да се отбѣлжватъ имената на *Д-ръ П. Беронъ*, авторъ на „Рибния букваръ“ (отъ 1824 г.), *Райно Поповичъ* отъ Жеравна, Антоновъ ученикъ въ Сливенъ и Ямболъ и т. н. При Антоновия учителъ Никола Логади, „прочутъ тогава грѣкъ“, както се изразява Д-ръ Селимински (Зап. I, 78), сж се учили по-младитѣ отъ Антонъ, Гавраилъ Кръстевичъ, Сава Раковски и Границки отъ Котелъ, и Сава Доброплодни, Добровичъ — Пехливановъ и т. н отъ Сливенъ.

Антонъ Хаджи Кринчевъ трѣбва да се брои за пръвъ пионеръ на новото грѣцко образование не само въ родния си градъ, но и въ България. Самъ Д-ръ Селимински изповѣдва, какво Антонъ се отличавалъ отъ прѣдшественицитѣ си грѣцки учители въ Сливенъ: Хаджи Дамянти и Неофитъ (българи отъ Сливенъ) *съ основнитѣ си познания по старогрѣцки и новогрѣцки езици*. При това, той билъ „много способенъ“. Д-ръ В. Стояновъ Беронъ (въ „Арх. и истор. изследв., 1886, стр. 5) го нарича „знаменитъ грѣцки учителъ“.

„Видишъ ли, видишъ ли, ми казваше покойниятъ Гавраилъ Кръстевичъ, пише Марко Балабановъ (Псп. LXXI, стр. 323), като ми сочеше съ прѣстъ писаното за даскалъ *Антонъ* въ поменатия мемоаръ, видишъ ли? Гърцитѣ имаха и въ онова врѣме доста учени, но нѣ, за пръвъ главенъ учителъ и пръвъ директоръ на новоотвореното грѣцко търговско училище тѣ не намѣрили нѣкого между тѣхъ за таквозъ мѣсто, а избрали единъ българинъ; не ли това ни прави честь на насъ българитѣ? Съ това ние можемъ справедливо да се гордѣемъ“. И лицето му, като ми говорѣше така, сияеше отъ радостъ, па речи и отъ гордостъ народна“.

Фактътъ, че Хаджи Кринчевъ станалъ учителъ на гърци въ самия Цариградъ, говори за неговото солидно грѣцко образование. Но грѣшката е била вече сторена, инѣкъ, при наличността на енергия и високи способности, той би могълъ да стане втори Селимински, Фотиновъ или Беронъ. Отъ тукъ нататкъ съ сливенскитѣ „мждреци“ почватъ да намиратъ Сливена тѣсенъ за тѣхнитѣ широки елински познания и се пилѣятъ по разни краища като грѣцки „учители“. Та-